

הוא קרוב אליהם ומזמן כנגדם. בשעה שקוראים לו הוא מזמן אליהם. בשעה שהם בצרה הוא אצלם. הוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים צא) כי בי חשק ואפליטהו אשגבהו כי ידע שמי.

ויאמר ה' אל משה אל תירא אתו וגו'. רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לבית מושלג כי כל ביתה לבש שנים. בא וראה, פנסת ישראל יונקת משני צדדים, פעת ברחמים, פעת בדין. פשוטה לינק ברחמים, נמצא מקום להתישב בו. פשוטה לינק בדין, מקום נמצא להתישב בו ולשרות עליו, שפך הוא בכל מקום - לא שורה דבר שלמעלה עד שנמצא מקום לשרות עליו. ועל כך פנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מה הטעם? משום שכל ביתה לבש שנים, לא שורה זה אלא בזה, לכן באדם ואדם בלבן, והרי פשוטה. (בא ראה, פתוב) ויאמר ה' אל משה אל תירא אתו (אותו). שני אותו הם שלמים פתורה בשני ווי"ם, אחד זה, ואחד - (דברים כב) עד דרש אחיד אתו (אותו). מה הטעם? משום שהם אות ממש. עד דרש אחיד (אחיד ממש) אתו (אותו), שצריך לפרש את אותו האות של אותה אבדה. גם כך אותו הזה, זה עוג שנדבק באברהם, ומאנשי ביתו הזה, וכשנמול אברהם מה כתוב? (בראשית יז) וכל אנשי ביתו וגו'. זה עוג שנמול עמו וקבל אות הקדוש הזה. פיון שראה עוג שישאל מתקרבים אליו, אמר: הרי ודאי אני הקדמתי זכות שעומדת להם, וזה שם למולו.

עלאה מתברך על ידיהוין. זפאה חולקיהוין. דהא קדשא בריך הוא קריב לגביהוין, וזמין לקבליהוין, בשעתא דקארוין ליה, הוא זמין לון. בשעתא דאינון בעאקו, הוא לגבייהו, הוא אוקיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא) כי בי חשק ואפליטהו אשגבהו כי ידע שמי.

ויאמר יי אל משה אל תירא אותו וגו'. (במדבר כא) רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזי, פנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. פד בעיא לינקא ברחמי, אשתכח אתר לאתישבא ביה. פד בעי לינקא בדינא, אתר אשתכח לאתישבא ביה, ולמשרי עלוהי, דהכי הוא בכל אתר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אתר למשרי עלוי. ועל דא, פנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתא לבוש שנים. לא שריא האי, אלא בהאי חוור בסומק, וסומק בחוור. והא אוקמוה. (תא חזי, פתיב).

ויאמר יי אל משה אל תירא אתו, תרין אותו אינון שלימין באורייתא בתרין ווי"ן, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרש אחיד אותו. מאי טעמא. בגין דאינון אות ממש. עד דרש אחיד (אחיד ממש) אותו, דבעי לפרשא ההוא אות, דההוא אבידה.

אוף הכא דין אותו, דא עוג, דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הוה, וכד אתגזר אברהם מה פתיב, וכל אנשי ביתו וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא, פיון דחמא עוג דישראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה.